

Scénář

Jarmila Rosenbergová se narodila 18. listopadu 1926 v Brně jako Jarmila Zichová. Celý život milovala svou rodinu a svůj život považuje za krásný, i když zažila tolik těžkých věcí.

Kvůli otcové práci se rodina přestěhovala do Prahy.

Šťastné období, ale skončilo, když byl Jarmilin otec pro účast v odboji zatčen a později poslán do koncentračního tábora v Terezíně. Tatínek se sice konce války dožil, ale týden po návratu zemřel na skvrnitý tyfus.

JR: Když jsem jako u něj seděla, tak mě takhle pohladil po hlavě a říká "Zrovna taková holčička jako jseš ty, ta už se toho nedožila," Tak vzpomínal na časté popravy v Terezíně

Když byl Jarmilin otec v koncentračním táboře, měla oporu ve svých sourozencích a ve své statečně mamince, která zvládla pečovat o sedm dětí a ještě pomáhat rodinám zatčených přátel.

JR: Maminka něco vařila na kamnech tak pamatuji si jako teď, že to byl nějaký hrnec velkej. A někdo zazvonil a jak jsem řekla pořád se žilo ve strachu, že jo. Maminka honem někam běžela, vzala nějaký papír, otevřela ten hrnec co se v něm něco vařilo a hodila ten papír do toho hrnce, ale byl to jako nějaký někdo známěj, protože pořád se čekalo to gestapo.

V souvislosti s Heydrichiádou se ocitla v ohrožení života samotná Jarmila, kdy byla vyslýchána v Petschkově paláci.

JR: Seděla jsem v takové místnosti bez oken, světlo svítlo a seděla jsem tam 2 hodiny úplně sama prostě a měla jsem strach pochopitelně velkej. Potom se otevřely dveře, pozvali mě dál seděl za stolem pán, vedle něho tlumočník. Ukázali mě právě ty fotografie jestli je znám nebo neznám. Já jsem je samozřejmě skutečně neznala ani jednoho ani druhýho. Mluvíte pravdu? Mluvím. Můžete jít.

A když jsem přišla domů tak mě všichni vítali s velkou slávou.

Paní Jarmila nemohla kvůli politickým důvodům studovat na střední škole, ale byla totálně nasazena do továrny v pražských Kbelích.

JR: Když byl nálet, tak jsme samozřejmě museli do krytu. A když vybombardovali tu továrnu, tak to bylo štěstí, že my jsme do toho krytu nešli s tou co jsme měli partu svoji a šli jsme do polí a to nás vlastně zachránilo, protože ta továrna byla, že jo rozbombardovaná celá.

Po válce se provdala a přestěhovala do Sokolova, kde pracovala na Národním výboře a později v bance.

Co by ráda paní Rosenbergová naší generaci svěřila?

JR: Aby se lidi mezi sebou nehádali a aby si trochu víc rozuměli. Myslím si, že kdyby tohle bylo, že by se na tom světě bylo líp. Myslím si, že moc ještě málo lidí má pro sebe pochopení a to je škoda. To je škoda.

Pasáže - časy

13:15-13:30

45:17-45:48

43:28-44:23

44:37-44:40

22:52 - 23:20

51:15 - 51:44

Fotografie

